



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **X.T.D.**, bytem X, zast. JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem Praha 1, ulice 28. října 1001/3, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015 čj. 14624-2/2015-900000-304.2, **t a k t o :**

Žaloba **s e z a m í t á .**

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 24. 10. 2014 čj. 51802-8/2014-520000-31 o propadnutí vybraných výrobků a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávném právním posouzení věci a v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci.

Žalobce v žalobě uvádí, že rozhodnutím celního úřadu bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků – tabákových výrobků ve vlastnictví žalobce zajištěných na základě

rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků ze dne 12. 8. 2014, neboť v průběhu řízení bylo zjištěno, že s těmito výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Dne 9. 8. 2014 bylo při kontrole prováděné Celním úřadem pro Jihočeský kraj na silnici I/4 Strážný zastaveno osobní vozidlo žalobce, které řídila jeho sestra – N.T.M.P., ve kterém byly dopravovány tabákové výrobky. Na výzvu celního úřadu k předložení dokladů k předmětným tabákovým výrobkům sestra žalobce nepředložila doklady s tím, že vozidlo si jen zapůjčila od svého bratra. Žalobce následně dne 22. 8. 2014 předložil celnímu úřadu fakturu ze dne 9. 8. 2014 vystavenou společností GECO, kterou prokázal své vlastnictví k zajištěným tabákovým výrobkům i jejich zdanění. Pravdivost skutečností uvedených na faktuře byla ověřena i celním úřadem. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že vybrané výrobky byly dopravovány bez dokladu dle § 5 zákona o spotřebních daních s tím, že tuto vadu nelze dodatečně zhojit. Propadnutí tabákových výrobků bylo uloženo za dopravu bez příslušného dokladu.

Žalobce namítá, že se v daném případě nejednalo o dopravování předmětných tabákových výrobků bez dokladu ve smyslu zákona o spotřebních daních. Zákon pojem „dopravování vybraných výrobků“ nedefinuje. Ze smyslu a účelu předmětného zákonného ustanovení však lze dovodit, že za dopravování lze považovat pouze účelný pohyb vybraných výrobků z místa na místo. Za dopravování nelze považovat nahodilý a bezúčelový pohyb zboží.

V daném případě se však nejednalo o dopravu vybraných výrobků ve smyslu zákona o spotřebních daních, neboť vozidlo, ve kterém byly vybrané výrobky nalezeny, používá žalobce jako mobilní sklad ke své provozovně a sestra žalobce, která si toto vozidlo vypůjčila, neměla v úmyslu tyto vybrané výrobky dopravovat. Žalobce vozidlo využíval jako mobilní sklad zboží ke svému obchodu s ohledem na menší prostory prodejny. Předmětné výrobky nebyly před vypůjčením auta nedopatřením vyloženy na provozovně jako obvykle. Žalobce měl v úmyslu předmětné výrobky ze svého mobilního skladu na provozovně vyložit před tím si však vozidlo, a to za jiným účelem než byla doprava tabákových výrobků, vypůjčila sestra žalobce.

Žalovaný se nezabýval naplněním zákonem předpokládané podmínky „dopravování vybraných výrobků“. Nesprávně žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že není podstatné, zda měla kontrolovaná osoba v úmyslu přemístit zapůjčeným motorovým vozidlem pouze sebe, tedy zda zboží bylo převáženo účelově či nahodile. Žalobce má za to, že tato skutečnost je důležitá, jelikož v případě, že zboží bylo skutečně převáženo pouze nahodile, nemůže jít o dopravu vybraných výrobků ve smyslu zákona o spotřebních daních. Jestliže žalovaný odmítá při přísně stanovené evidenční povinnosti při dopravě vybraných výrobků posuzovat a rozlišovat, jestli ve skutečnosti šlo o zákonem předpokládanou dopravu nebo pouze o nahodilé přemísťování, je jeho „formalistický postup“, v rozporu se smyslem a účelem zákona o spotřebních daních.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce uvádí námitky, které jsou totožné s námitkami, které uplatnil již v odvolacím řízení. Žalovaný má za to, že se dostatečně vypořádal s námitkami žalobce, zda se jednalo v daném případě o dopravu či nikoliv. Žalobcovo rozlišování dopravy ohledně nahodilého přemísťování či skladování v mobilním skladu nemá oporu v právních předpisech a vliv na nutnost splnění povinnosti stanovené § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních, tedy povinnosti dopravovat vybrané výrobky pouze s dokladem podle § 6 téhož zákona. V daném případě je podstatné pouze to, že při kontrole byly ve vozidle, které řídila

sestra žalobce, nalezeny vybrané výrobky – tabákové výrobky, čímž kontrolované osobě vznikla povinnost předložit na výzvu doklad dle § 5 zákona o spotřebních daních. Osoba, která s těmito výrobky nakládá, skladuje či dopravuje, je povinna předložit doklad dle § 5 zákona o spotřebních daních. Skutečnost, že porušení evidenční povinnosti při dopravě již nelze zhojit předložením příslušného dokladu, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku pod sp. zn. 10Afs 148/2014. Na tom nezmění nic ani skutečnost, že správnost údajů dodatečně předloženého dokladu byla celními orgány ověřena. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o spotřebních daních, proto má za to, že nepostupoval ryze formalisticky.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti.

Celní úřad pro Jihočeský kraj prováděl dne 9. 8. 2014 kontrolu na silnici I/4 ve Strážném, při které zastavil osobní vozidlo Volkswagen Golf X, které řídila N.T.M.P., sestra žalobce. Ta byla podrobena kontrole, při které bylo zjištěno, že dopravuje vybrané výrobky (cigarety). Na výzvu správce daně k předložení dokladů uvedla, že cigarety byly zakoupeny od dodavatele firmy GECO v obci Strážný a že doklady o nákupu nemá u sebe. Vozidlo si zapůjčila od žalobce, cigarety jsou jeho vlastnictvím a veze je do obchodu. Veškeré tabákové výrobky byly řádně označeny českou tabákovou nálepkou. Vzhledem k tomu, že k dopravovaným vybraným výrobkům nebyly kontrolovanou osobou předloženy doklady prokazující zdanění vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních, ani nebylo prokázáno nabytí vybraných výrobků osvobozených od daně, správce daně vybrané výrobky zajistil. O kontrole byl sepsán protokol.

Správce daně vydal dne 12. 8. 2014 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, které adresoval jak kontrolované osobě, tak i žalobci. Současně vydal oznámení o zahájení řízení a výzvu k uplatnění práv účastníka řízení, účastníkům řízení stanovil 15 denní lhůtu k uplatnění takových práv.

Dne 22. 8. 2014 žalobce předložil fakturu č. 1412038617 ze dne 9. 8. 2014, která byla vystavena společností GECO, čímž prokázal vlastnictví k zajištěným tabákovým výrobkům.

Správce daně dožádáním u Celního úřadu pro Karlovarský kraj ověřil u firmy GECO a.s. pravost a správnost předložené faktury.

Dne 24. 10. 2014 vydal správce daně rozhodnutí, kterým rozhodl o propadnutí zajištěných tabákových výrobků. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. V odvolání zejména namítl, že předloženou fakturu ze dne 9. 8. 2014 vystavenou firmou GECO a.s. doložil, že je vlastníkem propadnutých vybraných výrobků a že s nimi bylo nakládáno v souladu se zákonem. Dále uvedl, že kontrolovaná osoba je sestrou vlastníka, nebyla ani dopravcem, ani vlastníkem, pouze došlo k nedopatření, že si sestra vůz vypůjčila a předmětné výrobky nebyly mezi tím vyloženy na provozovně jako obvykle. Žalobce tabákové výrobky dovezl, měl u sebe doklad, který si poté vzal na provozovnu. Tento doklad byl jím následně doložen. Proto se nejedná o dopravování předmětných tabákových výrobků bez dokladu ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních.

Žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, neboť v daném případě byla rozhodná pouze skutečnost, že ve vozidle, které kontrolovaná osoba řídila, byly nalezeny tabákové výrobky a kontrolovaná osoba byla proto povinna předložit na výzvu celních orgánů doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních, což se nestalo. Žalobce

neprokázal, že předmětné tabákové výrobky byly dopravovány s dokladem, proto odvolání nebylo shledáno důvodným. Kontrolovaná osoba musela vědět, že převáží tabákové výrobky, neboť část naloženého zboží se nacházela na zadních sedadlech a nebylo je možné přehlédnout. Nebylo ani významné vysvětlení žalobce, že se jednalo o nedopatření, když si předmětné vybrané výrobky převezl na provozovnu a než došlo k jejich vyložení, vypůjčila si auto jeho sestra. Argumentace žalobce, že se v daném případě nejednalo o dopravu, se jeví jako účelová a nepřesvědčivá. Skutečnost, že vozidlo používá žalobce jako mobilní sklad, je popřena v jeho odvolání, jestliže žalobce uvádí, že došlo pouze k nedopatření, kdy si vůz pouze vypůjčila jeho sestra a předmětné výrobky nebyly mezi tím vyloženy na provozovně jako obvykle.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zákon o spotřebních daních označuje za účastníka řízení o zajištění vybraných výrobků v § 42a osobu, u níž byly vybrané výrobky zajištěny a osobu, která má věcné právo k zajištěným vybraným výrobkům nebo k dopravnímu prostředku. Pokud celní úřad nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku rozhodne ve smyslu ustanovení § 42d téhož zákona o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků znám, v ostatních případech rozhodne o jejich zabrání. Z uvedeného plyne, že jestliže celní úřad rozhodne o propadnutí výrobků, vlastníka vybraných výrobků musí znát a právě proti němu musí směřovat uložení propadnutí vybraných výrobků. V daném případě celní úřad rovněž tak i žalovaný v záhlaví rozhodnutí jmenoval dva účastníky řízení, žalobce a jeho sestru, která byla podrobena kontrole, přičemž uložení propadnutí předmětných výrobků dle výroku směřuje pouze proti žalobci.

V daném případě je nesporné, že dne 9. 8. 2014 bylo podrobena kontrole osobní vozidlo Volkswagen Golf X, které řídila N.T. M.P., sestra žalobce, ve kterém byly dopravovány tabákové výrobky. Kontrolovaná osoba na výzvu správce daně nebyla schopna předložit doklad uvedený v § 5 zákona o spotřebních daních. Žalobce předložil fakturu ohledně předmětných výrobků až dne 22. 8. 2014, kterou prokázal vlastnictví k zajištěným tabákovým výrobkům. Z objemu přepravovaných výrobků je zřejmé, že tyto výrobky přesahovaly limit osobní spotřeby. Z toho vyplývá, že při dopravě měly být tyto výrobky doprovázeny dokladem dle § 5 zákona o spotřebních daních.

Z § 5 zákona o spotřebních daních vyplývá, že na daňovém území ČR se prokazuje zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak. Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Mezi účastníky není sporu o tom, že v době kontroly nebyl průvodní doklad na výzvu správce daně kontrolovanou osobou předložen, neboť ho sestra žalobce neměla k dispozici. Žalobce si je tedy vědom toho, že doložil tento doklad dodatečně.

Podle § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že mimo jiné dle písm. b) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 uvedeného zákona. Z uvedeného plyne, že je v řízení o zajištění výrobků potřeba najisto postavit, zda bylo s vybranými výrobky nakládáno v rozporu se zákonem. Skutková podstata je formulovaná jasně, tedy že přepravované výrobky správce daně zajistí, nejsou-li dopravovány

s požadovanými doklady. Nepředloží-li tedy řidič tyto doklady, jsou podmínky § 42 odst. 1 naplněny, ze zákonné úpravy vyplývá, že úmyslem zákonodárce při vytváření těchto předpisů byla regulace režimu přepravy vybraných výrobků, tedy aby zjednodušený doklad byl přepravován společně se zásilkou. Tyto doklady slouží k individualizaci jinak jen druhově určeného zboží (na specifikaci vybraných výrobků ve smyslu zákona o spotřebních daních, které jsou určeny druhově). Podle rozsudku NSS ze dne 20. 8. 2009 čj. 1Afs 81/2009-68 je to „jedním z důvodů proč zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace“. Jiný výklad normy by vedl k umožnění obcházení jednoznačně stanovených povinností v zákoně. Výrobky podléhající spotřební dani by nebyly při kontrolách identifikovatelné či ověřitelné. Proto v daném případě je zcela nerozhodné, že žalobce fakturu ohledně předmětných výrobků dodatečně předložil. V daném případě je rozhodná skutečnost, že doklad uvedený v § 5 zákona o spotřebních daních nebyl k dispozici právě v době přepravy (kontroly), nikoli skutečnost, zda tento dokument sice v době přepravy či kontroly existoval, avšak kontrolovaná osoba ho neměla k dispozici.

V daném případě je napadeno rozhodnutí o propadnutí zajištěných tabákových výrobků, které bylo vydané dle § 42 odst. d) zákona o spotřebních daních. Nedodržení povinnosti přepravování bez dokladu uvedeného v § 5 společně se zásilkou v zákoně o spotřebních daních je sankcionováno formou propadnutí vybraných výrobků. Z toho vyplývá, že propadnutí výrobků je sankcí za porušení zákona o spotřebních daních. Stát zde tedy trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební dani především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných mimo jiné v § 5 zákona o spotřebních daních (takto bylo i judikováno Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 3. 2010 čj. 1Afs 12/2010-107)

Soud proto uzavřel, že v daném případě nejsou pochybnosti o tom, že se jednalo o dopravu vybraných výrobků bez dokladu, proto není namístě rozlišování dopravy ve smyslu nahodilého přemísťování či skladování v mobilním skladu, neboť toto není rozhodné. Z § 42 odst. 1 písm. b) vyplývá, že vybrané výrobky správce daně zajistí, jestliže je zjištěno, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních. Tato skutečnost byla v řízení zjištěna, mezi účastníky není sporu, že vybrané výrobky byly bez dokladu dopravovány. Žalobce až následně po kontrole, a to dne 22. 8. 2014, předložil fakturu ohledně nákupu vybraných výrobků. Toto porušení evidenční povinnosti při dopravě nelze napravit dodatečným předložením příslušného dokladu, jehož správnost byla i celními orgány ověřena.

Soud proto nemohl přihlídnout k tvrzení žalobce, že předmětné výrobky nebyly nedopatřením před vypůjčením auta vyloženy na provozovně jako obvykle, ani k jeho tvrzení, že žalobce své osobní motorové vozidlo užíval jako sklad. Není vyloučeno, aby žalobce motorové vozidlo užíval ke skladování zboží, nicméně k této skutečnosti přihlídnout nelze, jestliže z § 42 odst. 1 písm. b) vyplývá, že správce daně je povinen zajistit vybrané výrobky, zjistí-li, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních. To bylo v daném případě zjištěno, proto soud uzavřel, že správce daně postupoval v souladu s ustanovením § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních o propadnutí vybraných výrobků – tabákových výrobků ve vlastnictví žalobce, poté, co byly tyto výrobky zajištěny.

Napadené rozhodnutí není v rozporu s předpisy, na které je v žalobě odkazováno, proto krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 23. září 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra Balejová v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava